

POSTANOWIENIE

26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 października 2023 r. w Warszawie
zażalenia A.L. i M.L.

na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 1 grudnia 2022 r., I ACa 1522/22,

w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w G.

przeciwko A.L. i M.L.

o zapłatę,

umarza postępowanie zażaleniowe.

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w G. przeciwko A.L. i M.L. o zapłatę, pozwani wnieśli zażalenie od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 1 grudnia 2022 r., sygn. akt I ACa 1522/22 uchylającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 15 czerwca 2022 r., sygn. akt I C 1969/21 i przekazującego sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości i zasądzenia od powoda na ich rzecz kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie w orzeczeniu kończącym postępowanie od pozwanych solidarnie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z 9 sierpnia 2023 r. powód cofnął pozew w całości i zrzekł się roszczenia oraz wniósł o obciążenie stron kosztami postępowania w zakresie przez nie dotychczas poniesionym.

Pismem z 30 sierpnia 2023 r. pozwani cofnęli w całości zażalenie i wnieśli o umorzenie postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Strona może cofnąć swoje procesowe oświadczenie woli, dopóki nie osiągnie ono skutku w postaci orzeczenia kończącego postępowanie (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., IV CZ 54/21, wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2011 r., I CSK 252/10 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2004 r., II CK 80/03 i powołane tam orzecznictwo). Orzeczenie sądu drugiej instancji o skutku uchylającym orzeczenie sądu pierwszej instancji z powodu nierozpoznania istoty sprawy, postępowania nie kończy (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2019 r., IV CZ 17/19). Stosownie do art. 391 § 2 k.p.c., który w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym, zgodnie z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398 ²¹ k.p.c., znajduje odpowiednie zastosowanie, w razie cofnięcia przez stronę środka odwoławczego

sąd drugiej instancji umarza postępowanie nim wywołane. Czynnością cofnięcia zażalenia przez stronę sąd jest związany, a jej konsekwencją jest konieczność umorzenia postępowania zażaleniowego, gdyż w takiej sytuacji wydanie orzeczenia staje się zbędne (art. 355 k.p.c.). Cofnięcie zażalenia nie podlega przy tym kontroli sądu, bowiem art. 203 § 4 k.p.c. nie znajduje tu odpowiedniego zastosowania (uchwała Sądu Najwyższego z 29 maja 2000 r., III CZP 6/00, także postanowienie Sądu Najwyższego z 30 maja 2001 r., III CA 2/01).

W konsekwencji jednoznacznego oświadczenia pozwanych o cofnięciu wniesionego zażalenia Sąd Najwyższy – na podstawie powołanych przepisów – umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane wniesionym środkiem odwoławczym, o czym postanowił jak w sentencji.

(A.G.)

[ms]